

»AKCE

Barevná senzace o více jak stopadesáti dílech

Muzeum Kampa připravilo po 15 letech retrospektivní výstavu. Ve třech patrech areálu Sovových mlýnů najdeme více jak 150 obrazů malíře Jiřího Sopka. Výstava mu byla věnována k jeho 80 narozeninám.

Umělec Jiřího Sopka, věřím, není třeba představovat, ale přece jenom pro lidi, kteří se o umění nezajímají, rychlé info. Jiří Sopko, významný malíř a grafik, se narodil 1942 v Podkarpatské Rusi. Vystudoval AVU, na které poté také čtvrt století učil. Malbě se věnuje intenzivně již od své první výstavy „Nová jména“ v galerii Václava Špály roku 1967.

Muzeum Kampa je také velmi dobře známým místem kultury. Se sídlem v Sovových mlýnech, nacházejících se na břehu řeky Vltavy na Malé straně, se jedná o velmi atraktivní místo. Galerijní prostory jsou tu dva; konírna, menší výstavní areál o dvou místnostech. Hlavní a největší prostor je v budovách Sovových mlýnů, nachází se zde tři patra o třech sálech. Sovovy mlýny jsou spojeny s osobou nedávno zesnulé Medy Mládkové.

Výstava Sopkovy retrospektivy se nachází ve všech třech patrech muzea, to znamená obrovský prostor pro mnoho obrazů a taky ano. V přízemí najdete velké formáty, které si lze prohlédnout z dálky a v plné své krásě. Ve zbylých patrech jsou Sopkovy menší obrazy, kresby a akvarely, které můžeme zkoumat z bezprostřední blízkosti. Obrazy jsou děleny do jednotlivých pater podle témat, Sopko se totiž opakovaně k určitým tématům vrací. Barevnost Sopkových obrazů odkazuje na hravost a nadnesenost, ale ve skutečnosti se zabývá velmi zásadními a těžkými tématy.

Pro mě nejzajímavější bylo přízemí, nejen kvůli velkým formátům, ale také kvůli soše, na které pracoval společně se sochařem Bohumilem Zemánkem. Zaujalo mě skvělé skloubení sochy a malby do funkčního objektu. Dalším zajímavým momentem pro mě byla jakási „místnost“ s akvarely a kresbami. Místnost byla oddělaná od zbytku sálu dřevěnými latěmi, architektura, která byla použita skrze celou výstavu. Akvarely a kresby jsme si mohli prohlédnout opravdu zblízka, skvělý zážitek pro ty, kteří viděli jen Sopkova malířská díla. Dalším dílem, které mě zaujalo, byl cyklus „Krmení“, kdy Sopko strávil několik měsíců na alkoholové odvykačce a každý den ho „krmili“ prášky, to představují malí ptáčky, kteří se mu zobákem dotýkají úst.

Výstava na mě celkově udělala skvělý dojem. Architektonicky i kurátorsky jsem byl naprosto spokojen, bez žádné výtky. Rozhodně bych doporučil její návštěvu, a to pro kohokoliv.

Jan Novák

Primární barvy rozlehlé do těl aneb Jiří Sopko a jeho retrospektiva

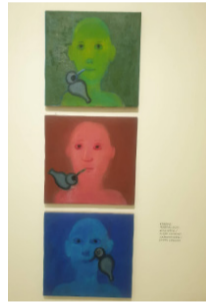
Jiří Sopko narozen roku 1942 udělal nejlepší výstavu svých let. Jakožto malíř začínající za doby normalizace patří mezi nelepší ze své generace. V roce 1990 se stal pedagogem na pražské akademii a do teď jeho studenti pokouřují svět umění. Jeho výstavu na pražské Kampě jsme navštívili 25. 4. roku 2022 a zde je mě zhodnocení.

Nejpestřejší sny a aspirace jsou proloženy ironií a sarkasmem. Tak se dá celá tato výstava popsat jednou větou. Neboli velice hubené

figury v různě divných polohách na různých místech. Oceňuji jeho malířský smysl pro detail a prohloubené myšlení. Všechny obrazy byly v místnostech dobře umístěné vždy tak, aby ladil jeden ke druhému podle tématu či roku. Akorát tyto patra byly proloženy výstavou Kupky, takže to bylo divně na střídačku. Nelíbilo se mi, že to nemohli skloubit na patra za sebou, aby tam lidé nechodili jak zmatení králici a nepatili se pořád těch hlídačů, co je právě tohle za výstavu. Z celé výstavy jsem měla dostačující pozitivní pocity a nemohla bych si stěžovat, až na tuhle tu maličkost s patry.

Mé celkové zhodnocení této výstavy je velice kladné. Vybraly se ta nejlepší díla a každé ve mně vyvolalo nějaké pocity, popisky byly velice krátké a výstižné. Proto doporučuji výstavu navštívit a slovním hodnocením bych tomu dala osm a půl z deseti.

Sabina Fialová

»AKCE

Divadelní představení MEZI TÍM

9.6. 2022 předvedli studenti druhého a třetího ročníku SUPŠ Helenín krátkou divadelní scénku, jejíž autorkou je studentka druhého ročníku oboru Arts management Markéta Křížová, která ji komentuje takto: Ani nevím, jak to vzniklo, ale najednou se mi v hlavě objevil tento obraz čekárny a různých charakterů v ní. Tři lidé s různými životy a myšlenkami na jednom místě – po smrti. Scéna je o odsuzování. Ukazuje, že ne každý je takový, jaký se na první pohled zdá.

Autorka by ráda svou hru dále rozšířila o více postav a o dialogy mezi nimi. Jak si s tím poradí, se dozvíme s největší pravděpodobností na začátku následujícího školního roku, kdy plánuje svou hru předvést na školním festivalu ÚHELL. Na představení se s Markétou podíleli Linda Dobrovolná, Emma Břečková (2.Ba) Filip Hladík a Jan Brabec (3.Cv).

Add modifier mirror

Filip Hladík na téma SVĚTLO

„Už od začátku jsem věděl, že nechci vytvořit vyložené objekt, co svítí ale pracovat s tímto zadáním jinak. Proto jsem se zaměřil spíše na to, co bez světla existovat nemůže. Právě odraz, který existuje pouze díky světlu, byla věc, která mě zaujala, a já v ní hledal více myšlenek, jak ho využít, v nějaké formě site specific art, jelikož jsem chtěl pracovat s prostorem, do kterého měl být objekt umístěn, a to budova MB24, konkrétně její část s názvem Galerie Trafika. Právě název Trafika a dřívější přítomnost této služby, mě inspiroval k tomu nepracovat s celou skleněnou výlohou, ale pouze s výdejním okýnkem, které vám ve finále nabídne právě odraz. Zde možná nastane otázka: „Proč by mi měl někdo nabízet odraz?“ Zde nastupuje hlavní myšlenka mé práce. Myslím si, že i v takto rušné ulici je hezké

se občas zastavit, podívat se na sebe a myslet občas i právě v ruchu města na něco nenáročného. K tomu, aby se člověk do okénka podíval, pomáhá i použití barevných šňůrek, které zužují prostor a více přitahují oko do jednoho bodu, do zrcadla. Šňůry jsem zvolil z důvodu připomínajícího tvaru oka, které láká ostatní oči se do něj kouknout, nebo tvarem slunce, jako by ho nakreslilo dítě, kolečko a čáry okolo něj.“

Emi 2.Ba

»VYLOVENO

oči zelenavé, podobné listům davellie. pod nimi se ve dne nachází chladné bílé líce připomínající 5. měsíční fázi. po soumraku však bývají načervenalé, někdy až krvavě rudé, omývané čistými perlami. a to je ono. to je ta tragédie. milovat a být milován. chci být pochopena bez toho, aniž bych musela použít slova. poněvadž jich neznám dostatek na to, abych dokázala vyjádřit to, co cítím. oči zelenavé a hlava plná úvah. kdybych ti je dokázala povědět, kdybych ti dokázala povědět o pochmurných a bezútěšných myšlenkách ve mně. viděla bys mě stále tak čarokrásnou jako vidíš rozbřesk?

anonym

»VYLOVENO

Tebou posedlé panenky

Koukají na tvůj příběh ve všech úhlech pohledů. Pročítají se knihou, kterou píšeš, s pohrdavým pohledem, a ty jim jako ovce začínáš naslouchat. Pomalu tě učí nenávidět. Nenávidět vše, co činí tvou osobu šťastnou. Budižkničemu! Nicko! Šašku! Kazivěte! Uvadáš jako růže po Valentýnu. Přímý kontakt z očí do očí černých jako krkavčí perutě. Upadáš ve chvíli utahování korzetu na černých šatech panenky. Zalyká se v dokonalém žalu. Zatímco si myslíš, že dusíš ji, ona dusí tebe. Prosiš o milost, ale ony tě už mají přečteného. Koneckonců jsi jednodušší než samo leporelo, které jsi býval zbožňoval jako malý. A ony tě nepřestávají číst. Čtou tě každý den. Jsí pro ně jako pohádka na dobrou noc. Hltají každé slovo, každý pohyb, každé rozhodnutí. Nemohou se nabažít. Jsí droga, na které jsou závislé. A i přesto, jak úžasný děj máš, neusnou. Nepřestávají tě dusit. Jsou tak nádherné. Jsí melancholik, co propůjčil zrak dvěma okouzlujícím černým vdovám. Stal jsi se slepcem pro své údajné dobro. Usedáš do zrcadlového sálu a s pohrdavým pohledem ziráš na své odrazy. Nenávidíš sebe a panenky, co oči ti svázaly. Krkavčí perutě tě oslepily a ty se vši silou utahuješ korzet na černých šatech. Zalykáš se v dokonalém žalu a prosíš sebe o milost. Tvůj děj se stal ohraným a ty pomalu usínáš. Posedlé panenky ti pokládají zvaldé růže na hrud' a zavírají dveře tvého pokoje, kde si teď můžeš odpočinout.

AZ

»POVÍDKA

Stezkou nejasnou a osamělou

„Co tě to zase napadlo?! Copak nevíš, jak nebezpečná je ta stezka během zimy?!“ zlobil se můj přítel, když mi podával teplý čaj. Lehce jsem se na něj zamračil: „Tobě by se taky nechtělo v té vánici čekat dvě hodiny na pitomej autobus.“ Dvě hodiny jsem patřičně zdůraznil, ale na mého přítele to nikterak nezapůsobilo. Jen si mě dál prohlížel nevěřícím pohledem, jako bych právě vypadl z obrázku sněhem zaváté tundry, který visel nad pohovkou.

„To už jsme přece probírali... vždýt tu cestu ani pořádně neznáš, mohlo se ti něco stát.“ Musel jsem uznat, že se strachoval oprávněně. Stezka, o které byla řeč, vedla rozeklaným skalnatým údolím kolem řeky. Kvůli nepřehledným slukům stromů a křovin tam člověk mohl snadno minout správnou odbočku a skončit úplně někde jinde. Hlavně v zimě.

„Já vím...“ zamružel jsem a usrl si čaje. „Dřív, než se zeptáš... Ano, šel jsem sám. A měl jsem pocit, že nedoju.“ Výraz mého přítele teď prozrazoval notnou dávku zděšení. Nakonec si jen povzdechl: „Který anděl nevěstnosti ti nakukal tak výjimečně hloupý nápad?“ Ušklíbl jsem se na něj a trochu vyplázl jazyk. Bytostně jsem nesnášel, když začal mluvit jako moudrá kniha, a on si to moc dobře uvědomoval.

„Žádnej, abys věděl. Vymyslel jsem to všechno svojí vlastní hlavou!“ Místo odpovědi mi věnoval akorát dlouhé odevzdané zamručení, tak jsem pokračoval: „Za řekou přece vede cyklostezka! Tak jsem přehopkal ten most, na tu stezku... Chvilí jsem šel a došel jsem ke kolejímu!“ Zděšení v přítelově tváři se během mého monologu změnilo spíš v odevzdanost, což jsem si vyložil jako znamení, že můžu pokračovat.

„No... ty koleje jsem přešel taky, jenže ouha... jsem zjistil totiž, že stojím na křižovatce asi tří polňaček a přes ten zatracenej sníh nevidím dál jak dva metry!“ Znovu mě za můj srdceryvný přednes odměnil povzdechem. Lokl jsem si čaje, abych se ještě trochu rozehrál, a spustil jsem znovu: „Nakonec jsem se rozhod, že se dám vpravo, ale blběj kopeček, co tam je... Na něj se nešlo vyhrabat! Ale nakonec se mi to povedlo. Můžeš na mě bejt hrdej.“ Přítel jen lehce zavrtěl hlavou. To mi však nebránilo pokračovat: „Šel jsem teda po té stezce takovým tým lesem a došel jsem k nějakem chatám. Já ti měl tak velkou radost, když jsem je uviděl!“

„Proč?“ „Protože jednak: civilizace, a druhak: už stačilo jen dojít podél řeky do Malýho, tam vylézt na silnici a pohodlně dotapat domů!“ Na mou nadšenou odpověď se ozvalo jen strohé: „Aha.“ „Ale přiznám se ti... Byl jsem docela podělaný... Bál jsem se, že tam někde zapadnu a objeví mě až na jaře houbaři.“

Můj přítel se zvedl a vzal mi prázdný šálek: „To je dobře, že už jsi trochu roztál a vrací se ti smysl pro humor. Ale příště... na mne radši počkej. Někdy se nemusí vyplatit chodit stezkou nejasnou a osamělou. Nyní, pokud mne omluvíš, musím už někde být. A ty bys měl taky jít. Vichřice už přešla a vaši si jistě dělají starosti.“ Moc se mi nechtělo ven do té zimy, tak jsem se ho ještě zeptal, kam má tak naspěch.

„Hm... víš, jak jsme se potkali asi před hodinou kousek za Velkým? Byl jsem si tam pro trochu dříví a tvoje zasněžená postava, vystupující z temnoty lesa, mne zaskočila natolik, že to dříví tam zůstalo.“ Trochu se tomu zasmál a pomohl mi do bundy. Když jsme se rozešli, už zase svítilo sluníčko a kolem byla malebná ladovská zima.

Klára Puskeilerová, 1. Ba

Přední strana:

Jakub Pavlíček Mezi psem a vlkem

Uvnitř:

Jakub Tomek Noční les

Své příspěvky posílejte na e-mail: redakce.symfonie@seznam.cz